

Божіа. Во истинѣ тѣа должности попремного потребни са на свѣщенници тѣ.

и. Свѣщенникъ требѣва да се не отагощава кога то дохождатъ при него человекъ на исповѣдь: а (мыѣ знаеме чѣ свѣщенникъ или дѣховникъ) быва тежокъ, кога то или во време на исповѣдь та се горди, и показѣвасе при кающаго се сѣрдитъ, но онъ (свѣщенникъ) дѣлаженъ е съ кротость да утѣшава такваго: оцѣ дѣховникъ быва тажокъ въ дръги времена, сирѣчь кога то дерзновенно (безсрамно) проси нѣчто отъ дѣховны тѣ си сыновы, или какво то со сила иска, на примѣръ: проси, или со сила иска у властелина, зада оправдава той властелинъ нѣко геси на сѣдъ, или да го избави отъ наказаніе, ако да быде това и съ убитокъ (зараръ) на онымъ, кои то се плачатъ, или съ ущервъ на народа. Ако да се оваватъ такви горделивцы и непотребни, тойчасъ да имъ запрѣтатъ дѣховническа та власть.

ѡ. А оцѣ поголѣмо злодѣйство е, ако открие свѣщенникъ въ кавга грѣхове тѣ на своего дѣховнаго сына, за това да мѣ се земе свѣщенническій чинъ (да быде распопенъ), и да быде преданъ на мѣрскій сѣдъ зада го нака-